

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 1 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 78

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρομεν Σιάβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
 ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

— Ἀδελφή, σὲ παρακαλῶ, παῦσον τὰ τοιαῦτα λυπηρὰ προαισθήματα, καὶ ἔσο πεπεισμένη, ὅτι μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ λύσῃ τοὺς τῆς ἀφιερώσεώς μου δεσμούς.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἐδίττη, ἥτις ἐκάθητο κατὰ μέρος περίλυπος καὶ μελαγχολική, ἐταράχθη ὑπὸ ρίγους διελθόντος ὅλον τὸ σῶμά της, ὁμοίου πρὸς ἐαρινὴν αὐρανὴν ἐν μέσῳ τῶν τρυφερῶν βλαστῶν τῶν ἀνθέων.

Τὸν Τασίλλον δὲν διέλαθεν ἡ ταραχὴ αὐτῆ, καὶ ἀνεστέναζε. Καὶ αὐτὴ ἡ Βέρθα ἐνόησε τοῦτο, καὶ ἔρριψε πρὸς τὴν φίλην τῆς ὀργίλα βλέμματα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἡ μάμμη. Τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τῆς διέγνω τὴν ἔννοιαν τῶν διαφόρων αἰσθημάτων, ἅτινα ἐδέσποζον τοῦ μικροῦ ὀμίλου, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Ἐδίττην εἶπε μετὰ σκληρότητος :

— Συγγνώμην, ἀγαπητῆ μου, ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ σὲ κρατήσω πλεονέτερον παρ' ἐμοί, διότι κατεπίγουσα ὑπόθεσις με ἀναγκάζει νὰ ἐξέλθω μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς μου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γραῖα κυρία ἐφρόντισε δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ ἐξευρίσκη παντοίας προφάσεις, ὅπως παρακαλώσῃ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις τῆς Ἐδίττης, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὸν Ράλφον μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ νέος ἐπρόκειτο νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς οἰκογενείας του, διήλθε μελαγχολικῶς· θλιβερὰ τις καταπίεσις κατεῖχε τὰς ψυχὰς ὅλων· ἐλθούσης δὲ τῆς ὥρας τῆς ἀπειλείσεως, ὁ Ράλφος ἀφ' ἀπεχαιρέτισε τὴν μάμμη, τὴν ἀδελφὴν του καὶ τοὺς

φίλους· ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἐδίττην, καὶ μετὰ φωνῆς προδιούσης συγκίνησιν βαθεῖαν καὶ ἀόριστον εἶπε :

— Κόρη μου, σὺ ἦσο ὁ μόνος ἀπτήρ, ἡ μόνη γελῶσα εἰκὼν τῆς ζωῆς μου. Θὰ εἶχες τὴν δύναμιν νὰ με δεσμεύσῃς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐὰν μοι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον τοιαύτας ἰδέας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν φωνὴν τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἀκαταμάχητος με προσκαλεῖ... Δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐκλέξω... Μείνον, Ἐδίττη μου, ἀγνή καὶ ἄδολος, ὅπως κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ ζήσον, ὥστε ὁ λογισμὸς μου νὰ στρέφῃται πάντοτε πρὸς τὴν ἀνάμνησιν σου, ὡς εἰς πλάσμα ἅγιον καὶ ἄυλον.

Ἡ Ἐδίττη ἦτο τοσοῦτον τεταραγμένη, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθώσῃ λέξιν, ἀλλὰ τέλος μετὰ φωνῆς διακεκομμένης ὑπετραύλισεν :

— Οἱ εὐγενεῖς σου λόγοι ἀντήχησαν γλυκέως καὶ μελαγχολικῶς εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ θὰ μείνωσιν ἐγκεχαραγμένοι, ὅπως μοι ἐμπνέωσι τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν... Θέλω εὐχηθῆ πάντοτε ὑπὲρ σου, ὅπως ἤθελέ τις προσευχηθῆ ὑπὲρ τοῦ τρυφερωτέρου καὶ προσφιλεστεροῦ ἀδελφοῦ.

Ὁ Ράλφος τότε ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἡ κόρη μετέβη εἰς τὸν ἐξώστην ὅπως ἴδη ἀκόμη αὐτόν. Μετὰ τινὰς βηματισμοὺς ἐσταμάτησε καὶ ἐπέμπε διὰ τῆς χειρὸς του τελευταῖον χαιρετισμὸν πρὸς τὴν φίλην του, ἥτις ἐκράτει τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, λόγῳ μὲν ὅπως προσφυλαχθῆ ἐκ τοῦ φωτός, πράγματι ὅμως ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ ρέοντα δάκρυά της.

Ὅταν ἡ Ἐδίττη ἐξησθενημένη καὶ κεκμηκυῖα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκάθησε πλησίον τοῦ κεντήματός της ἀρξαμένη τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἡ βελὸν ἀδιαλείπτως τῆ διέφρευεν. Ἀπαξ ἡ δις λαθραίως ἔφερε τὸ μακρόηλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀνησύχως

παρατηροῦσα τὴν μητέρα της, καὶ φοβουμένη μήπως τὴν ἐννοήσῃ, ἀλλ' αὕτη ἐφαίνετο ἀπησχολημένη ὅπως κλώθῃ, ἢ τοῦλάχιστον ἐδήλου ὅτι δὲν ἠννόησε τίποτε.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, μαντεύσας ὁ Τασίλλος τὴν σιωπηλὴν λύπην τῆς κόρης, ἐφρόντισε νὰ μὴ τὴν συναντήσῃ, καὶ ἐσύχναζε πλέον παρά ποτε εἰς τῆς Βέρθας, ἥτις ἐφαίνετο ὑπερήφανος ἐκ τῆς ἀδιακόπου παρουσίας τοῦ νέου. Εὐχαρίστως ἤθελε παραιτηθῆ νὰ συνοδεύσῃ τὴν μάμμην της, καὶ παρευρεθῆ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐὰν δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἤθελεν εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτὴν νὰ δεχθῆ τὸν Τασίλλον, ὅστις ἕως τότε οὐδόπως εἶχεν ἐκφρασθῆ πρὸς αὐτὴν.

Ἐν τούτοις ὁ Ράλφος γενουκλιτῶς ἐν τῷ κελλίῳ του ἀπηθύνη πρὸς τὸν οὐρανὸν θερμὰς δεήσεις, ἐπικαλούμενος τὴν δύναμιν, ὅπως ἀντιστῆ κατὰ τῶν κατατροχουσῶν αὐτὸν σκέψεων, καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς νηστείας, σκληραγωγίας καὶ στερήσεις, ἀλλὰ πάντα ἦσαν μάταια. Κραταῖα, ἰσχυρὰ καὶ συναφῆς ἰδέα ἐκράτει τοῦ νόος του, ὑποσχόμενη τὴν χροὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν... Κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας, καθ' ἃς ἐζήτει νὰ διέλθῃ βεβουθισμένος εἰς τὰς δεήσεις, ἡ διανοίᾳ του αἴφνης μετεωρίζετο ὑπὸ ὀνείρων, καὶ παρενετίθεντο μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου, πρὸς ὃν προσήλου τὰ βλέμματά του, λείοι βόστρυχοι ξανθῆς κόμης καὶ πρόσωπον γλυκὺ καὶ ροδινόν. Ἀνεύρισκε δὲ ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Παρθένου τοὺς ἡδέεις χαρακτῆρας τῆς Ἐδίττης, —ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶχον τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπητῆς ἐκείνης κόρης— καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μαρτύρων εἶχον τὴν τρυφεράν ἐκφρασὴν ἐκείνων τῶν τῆς Ἐδίττης, τῶν τοσοῦτῳ ἑλυστικῶν.

Εἰς τινὰς στιγμὰς ἡ πρὸς τὸν θρησκευτικὸν βίον ἔρσεις τῷ ἐφαίνετο φρικώδης καὶ τερατώδης, καὶ τὸσον ἐβασανίζετο ἀπὸ ἐναν-

τίας σκέψεις, ὥστε ἤθελέ τις νομίσει ὅτι κατετήκετο βραδέως ὑπὸ πυρετοῦ· τοιαύτη ἦτο ἡ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ ἐξασθένεισι τοῦ ταλαιπώρου νέου.

Ἰερεῖς, παρευρισκόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, ἐθαύμαζον τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, ἐπέτρεπον δὲ τῷ Ράλφῳ νὰ μένη ἐν τῷ νῶ ὅσον καιρὸν ἤθελεν· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ πολὺ ὀλίγον προσεῖχεν εἰς τὰς ἱεράς ψαλμωδίας, αἵτινες κατὰ τὸ παρελθὸν τοσοῦτῳ εἴλκυον αὐτόν· ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε πάντοτε τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν τῆς Ἐδίττης.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ θλιβερὰ αὕτη τάλαντευσίς τῶν αἰσθημάτων του ἔπαυσεν. Ὁ Ράλφος ἐνόμισε μὲν ἑαυτὸν ἀποθανόντα, νεκρὸν, διάφορον ὅμως τοῦ πνεύματος τῶν ἄλλων νεκρῶν. Ἐβλέπε τὴν ψυχὴν του πτερυγίζουσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἀνάλητον πρὸς οὐρανὸν χαρὰν καὶ λύπην. Ἡ ἐνδόμυχος αὐτοῦ γαλήνη κατωπτρίζετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας, ἥτις ἐφαίνετο φωτιζομένη ὑπὸ ὑπερφουῶς πίστεως. Αἱ παρελθοῦσαι ἀγωνίαι δὲν ἐφαίνοντο πλέον αὐτῷ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ μαρτύρια τῆς θυσίας, ἣν πρὸς τὸν Θεὸν προσέφερέν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ ὡς διακόνου πρώτη χειροτονία, καὶ ἡ Βέρθα, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ ὅπως παρευρεθῆ εἰς αὐτήν, μετέβη πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῆς Ἐδίττης.

— Πόσον θὰ ἦσαι εὐτυχῆς! ὑπετονθόρῃσεν ἡ Ἐδίττη, ὡς νὰ ἀπῆντα εἰς μύχιόν τινα φωνῆν.

— Δὲν σοὶ εἶναι τοῦτο δυσάρεστον; ἀπήντησεν ἡ Βέρθα.

— Εἰς ἐμέ!... Ἐὰν ἡσθάνομην λύπην διὰ τὴν δυστυχίαν του, τότε δὲν θὰ τὸν ἠγάπων.

Ἡ Βέρθα μετέδωκεν εἰς τὸν Τασίλλον τὰς λέξεις ταύτας προσθέτουσα:

— Δὲν ἔχω τοιαύτην ἰδέαν περὶ ἔρωτος!

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Τασίλλος, ὑπάρχουσιν ὅμως ποικίλα εἶδη ἔρωτος.

— Ποικίλα; ... καὶ κατὰ τί;

— Κατὰ τὸ αἶσθημα, εἰς ὃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος.

— Ἐρχομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὅσαι τυχὸν εἶναι ὠραῖαι, ἔχουσι τὴν καρδίαν παγεράν.

— Ἄ, νομίζετε...

— Ναὶ, ἀνταπήντησεν ἡ Βέρθα, ἀτενωῶς περπατοῦσα τὸν νέον.

— Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ ἀληθές, ὅτι αἱ μελαγχροινὰί νέαι ἔχουσι θερμὴν τὴν καρδίαν.

— Δικαιοτάτη θεωρία, διότι τὸ πῦρ δὲν δύναται ἢ νὰ φανῆ λίαν θερμὸν ἐν μέσῳ τοῦ ψύχους.

.....

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ράλφος προχειρίζετο, ἡ Ἐδίττη γονυκλιτῆς ἐν τῇ Μητροπόλει, ἐφαίνετο καταθρονομένη ὑπὸ τριμερῶν διαλογισμῶν, τὴν θλίψιν ἀπεικονίζετο εἰς τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της. Ὅταν ἡ λειτουργία ἐτελείωσεν, στρέψασα τὸ πρόσωπόν της εἶδε τὸν Τασίλλον, ὅστις ἐρείδόμενος ἐπὶ τινος κίονος, παρετήρει αὐτὴν μετὰ περιπαθοῦς ἐνδιαφέροντος.

Ἡ κόρη ἐλαφρῶς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον χαιρετισμοῦ, τότε αὐτὸς πλησιάσας εἶπεν αὐτῇ μετὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης:

— Σήμερον εἶσαι μελαγχολικώτερα τοῦ συνήθους...

— Ἐννοῶ τὴν ἐννοίαν τῶν λέξεών σου... Βεβαίως ὑπαινίττεσαι τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ παιδικοῦ μου φίλου.

Ὁ Τασίλλος ἐνεύσει καταφατικῶς.

— Ναί, ἐγωῖστικὸν αἶσθημα ἐπισκοτίζει πρὸς τὸ παρὸν τὴν διάνοιάν μου... ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνη νὰ διασκεδασθῇ... Ὅθι γίνῃ ἅγιος, καὶ θέλει χρησιμοποιοῦν τὴν ζωὴν του πρὸς ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

— Σχεδὸν φθονῶ τὸν Ράλφον καὶ διὰ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν, ἣν πρὸς αὐτὸν ἔχεις, καὶ διὰ τὴν διακρινομένην ὑπόληψιν, ἣν πρὸς αὐτὸν τρέφεις...

— Ἄν ἐγνωρίζετε πόσον εἶναι καλὸς!... οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀδυναμία ἐπισκοτίζει τὴν διάνοιάν του... καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὔρηθῇ, τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι μεταμορφοῦται καὶ ἀγνίζεται.

Ἡ μήτηρ τῆς κόρης, ἥτις εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν παραλάβῃ, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ὁ Τασίλλος συνώδευσε τὰς δύο κυρίας μέχρι τῆς κατοικίας αὐτῶν.

.....

[Ἐπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐσυνείθιζον νὰ λέγωσιν εἰς τὰ περίεξ ἀπὸ τὸ Ρουέν μέχρι τοῦ Κέν: «Ἰσχυρὸς ὡς εἰς Βιλλωδαί»· ἀλλ' ἔλεγον ἐπίσης: «Γενναῖος ὡς εἰς τῶν Βιλλωδαί».

Συνήθως ἀπέθνησκον ἐνεννηκοντούτεις.

Καὶ εἰς τὴν ἡλιλίαν αὐτὴν θὰ ἐπέραινεν τὸν βίον καὶ ὁ πατήρ τῶν τριῶν μας λὰ Βιλλωδαί, ἂν δὲν συνελάμβανε τὴν κακόζηλον ἰδέαν νὰ ἐνοχλήσῃ ἐν οὐ δέοντι ἐν τῇ τρώγλῃ αὐτοῦ, κολοσσαῖον τινὰ ἀγριόχοιρον, παρὰ τοῦ ὁποίου κατεσπαράχθη εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ ἔντερα του ἐκοιλίσθησαν εἰς τὰς ἐρείκας, ὡς τὰ ἐντόσθια τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων ἵππων τῶν Πικαδόρ, τῶν κατασπαρασσομένων ὑπὸ τῶν ταύρων, εἰς ταυρομαχίαν τινὰ τῆς Βαρκελώνης ἢ τῆς Γρενάδης.

Ἀπεβίωσε λοιπὸν ὁ δυστυχῆς εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτώμα του, χάρις εἰς τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τοῦ κυνὸς αὐτοῦ, πιστοῦ ζώου ἰσπανικῆς καταγωγῆς, ὅπερ σπανίως ἐμακρύνετο ἀπὸ πλησίον του καὶ οὐτινος ἢ θέσις ἦτο προσδιορισμένη πλησίον τῆς ἐσπέρας ἐνώπιον τῆς εὐρυχώρου ἐστίας τοῦ μαγειρείου, εἰς Ρόχην δ' Ἐκτό.

Ὅθεν ὁ ἤδη ἀγροκόμος Ἰωάννης-Πέτρος λὰ Βιλλωδαί ἐκληρονόμησε τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων τῆς Ρόχης νεώτατος ἔτι, καὶ ἐνῶ οὐδὲν ἐφαντάζετο τὸ τοιοῦτον.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐβίου οὗτος βίον ἀγρότου καὶ αὐτοῦ συγχρόνως, κυνηγῶν καὶ ἀλιεῶν ἐνταυτῷ, ἐν συνσῶν τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του Θωμᾶ λὰ Βιλλωδαί, ἐνὸς θαλασσίου λύκου, ἢ μᾶλλον πειρατοῦ, οἷοι ἀπαντῶνται ἀπὸ Βουλῶνης μέχρι τῆς Βρέστης καὶ τοῦ Σαιν Νεζέρ, ἐνῶ ὁ νεώτατος ἀδελφὸς αὐτῶν ζωηρὸς καὶ ἀβρὸς ὡς νεανίς, παρεδίδοτο εἰς τὴν μελέτην τῶν Λατινικῶν καὶ Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Λαζάλ, διευθυνομένην ὑπὸ μοναχοῦ τινος συγγενοῦς των, μὲ ὅταν σχεδὸν ζῆσιν οἱ δύο πρεσβύτεροι παρεδίδοντο εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις.

Ὅθεν ἐνῶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς διηύθυνεν τὴν Ρόχην, καὶ ὁ δεύτερος γενόμενος πλοίαρχος διέσχισε τὰ πελάγη καθ' ὅλα τὰ πλάτη, ὁ μικρότερος αὐτῶν ἐτελείωνεν ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις του.

Ἐικοσιδιετῆς ἐγένετο διδάκτωρ τὰ νομικά.

Ὁ Μαυρίκιος δ' Ἐλύ, ὅστις ἦτο πέντε ἢ ἕξ ἔτη πρεσβύτερος αὐτοῦ, τὸν παρέλαθεν ὡς ἰδιαιτέρον αὐτοῦ γραμματεῖα καὶ τὸν ἐνεκατέστησεν ἐν τερπνῷ τινι διαμερίσματι τοῦ μεγάρου του, βλέποντος πρὸς τοὺς κήπους, μὲ πεντακοσίων φράγκων μισθὸν καὶ τὴν τροφήν του.

Ὁ τε κύριος καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ συνδεθῶσι διὰ φιλικῆς οἰκειότητος.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί κατέστη ἀπαράιτητος τῷ πρίγκηπι, οὐτινος περιέστελε κάποτε τὰς τρέλας, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τὰς διορθώσῃ.

Ὁ Μαυρίκιος ζωηρὸς καὶ ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὰς ἡδονὰς, ἔμεινεν ἐνωρὶς ὄρφανὸς καὶ κύριος ἐαυτοῦ· δεκαεξαετῆς ἔχασεν τὸν πατέρα του καὶ πέντε ἔτη βραδύτερον, ἢ πριγκίπισσα ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της καὶ ὁ νεανίας ἀνέλαβε τὰ ἡνία, σκορπίζων τὰ ἐκατομμύρια εἰς τὰ ἵπποδρόμια, τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰ καταστρεπτικὰ θηλακικὰ γυναικῶν ὠρίμων, αἵτινες ἀναλαμβάνουσι συνήθως τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνατροφῆς τῶν τιτλούχων ἐφήβων, ὅταν μάλιστα οὗτοι εἶναι ἐφοδιασμένοι μὲ εἰσόδημα πλούσιον.

Ἀπὸ τινῶν ὅμως μηνῶν διεδίδοντο φημίλιαν ἀνησυχαστικαὶ διὰ τοὺς λὰ Βιλλωδαί· ὁ μπάμπυ-Χανού ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὠρίσεν αὐτάς.

Ἐλεγον ὅτι ὁ πρίγκηψ ἠσώτευεν ἄνευ μέτρου ὠμίλου περὶ πωλήσεως τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, ὅπως ἀναπληρωθῶσι τὰ χάσματα, ἅτινα ἐγένοντο εἰς τὰ πριγκηπικὰ κεφάλαια.

Ἐν τούτοις ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαί ἔμεινεν ἐν τῇ εἰρᾷ του σύννοος, καὶ ἐνῶ ἐκέρνα ἀφθόνως εἰς τὰ ποτήρια τῶν ἀδελφῶν του τὸ ρῶμιον, ὅπερ ὁ ναύτης διέταξεν, οὗτος, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Τί ἔχεις, Γιάννη; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Τίποτε.

— Φοβεῖται μήπως τὸν ἀπολύσουν, εἶπε πονήρως ὁ γραμματεὺς.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Βιλλωδαί εἶχε δίκαιον νὰ φοβῆται.

Διότι ἡ θέσις αὐτοῦ ἦτο ἀξιόλογος, καὶ διότι καὶ ἐν τῇ ἄκρως ἐντίμῳ διαχειρίσει αὐ-

τῶν, οἵτινες οὐδέποτε κατεχρῶντο, ἀρκούμενοι εἰς τὰ νόμιμα κέρδη των, εἶχον τὴν μᾶλλον ἀδιαφιλονείκητον ἰσχὺν ἐπὶ τῶν γαιῶν τῆς Ρόχης δ' Ἐκτό, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ἣν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῆ ἐπὶ τῶν λαγῶν, τῶν ἐλάφων καὶ παντός θηράματος τῶν δασῶν αὐτῆς.

Δυνάμει τῆς κυριαρχίας, ἣν εἶχον ἐπὶ τῶν τριῶν ἀγροφυλάκων, τῶν ἀποτελούντων τὴν πολεμικὴν δύναμιν τοῦ ἀρχοντικοῦ κτήματος, τῶν δύο ἀμαξήλατων τῶν ἀποτελούντων τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ, ὄντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἑξ προστύχων ἵππων, τῶν προορισμένων νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὴν πόλιν τὴν ξυλείαν καὶ τῶν ὠδῶκα ἢ δεκαπέντε διευθυντῶν, τῶν ἐξαρτωμένων ἐπαύλειαν ἢ τῶν ὑποδεστέρων ἐκμισθωτῶν καὶ τοῦ πλήθους τῶν ξυλοκόπων τῶν ξυλευομένων εἰς τὰ δάση, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἀλιέων, τῶν ἀλιευόντων ἐπὶ λέμβων ἀνηκόντων εἰς τὸ κτήμα, ἀπέκτησαν αὐθεντίαν ἀδιαφιλονείκητον, καθ' ἣς οὐδεὶς ἀπεπειράτο ν' ἀντιστῆ.

Ἐπιμῶρουν τοὺς λαθροθήρας ἐπιεικῶς, ἀλλ' ἀνεκλήτως καὶ πρὸς τοὺς ἀγροίκους τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ πύργου, τοῦ κήπου καὶ τοῦ ὀρνιθοτροφείου, οἵτινες ὑπετάσσοντο εἰς τὸ νεῦμά των, ὠμίλουν ξηρῶς καὶ συντόμως.

Οἱ τρόποι των δὲν ἦσαν πάντοτε εὐγενεῖς.

Ἡ φυσιογνωμία των, φυσιογνωμία ἐξουσιοδόχου ἢ μᾶλλον Βιργράβου, ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτῶν, ὡς τὸν μπάριπα-Χανού, σέβας μεμιγμένον μετὰ φόβου καὶ ὀλίγον τι φθόνου πρὸς τὰ προνόμια ταῦτα, τὰ τὸσον ὑπέροχα.

— Δὲν πίνεις, ἐπανέλαβεν ὁ ναύτης.

Ὁ Ἰωάννης ἔκαμε νεῦμα δηλοῦν ἀδιαφορίαν.

— Ἐ, καὶ ποῦ βλέπεις τὸ κακὸν καὶ ἂν πουληθῆ τὸ παληόσπητο; ἠκολούθησεν ὁ Θωμᾶς· ἐμεῖς εἴμαστε πλούσιοι· ἔχουμε οἱ τρεῖς μισὸ ἑκατομμύριον, τὸ ὅποιον κάνεις δὲν θὰ μᾶς διαφιλονεικήσῃ, διότι τὸ ἔχουμε μαζεύσει παρὰ, παρὰ. ἐντίμως, μὲ τὸν κόπο μας· ἂν στενοχωρηθῆς θὰ κάνης ὅ,τι κάνω κ' ἐγώ, θὰ γείνης καπετάνιος θὰ ταξιδεύουμε στὴν πλατεῖα θάλασσα! Σὺ εἶσαι καλὰ ἐξησκημένος. Θὰ ἦσαι ἀφέντης στὸ πλοῖό σου, περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶσαι εἰς τὸ καλύβι σου! Χμ! θὰ γυρίζουμε τὸν κόσμον ὅπως ἐκάναμε ὅταν ζοῦσε ὁ πατέρας.

Ὁ πρωτότοκος ἔθεσε τοὺς δύο ἀγκωνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ διὰ τῶν δακτύλων ἔξυε μανιωδῶς τὸν πώγωνά αὐτοῦ.

— Ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη, εἶπε, θὰ ἰδοῦμε. Προτιμῶ ὅμως τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σπητιοῦ, τοὺς κάμπους καὶ τὰ ξύλα μου. Πότε θὰ φύγης, ἐσύ;

— Σὲ κάμμιά δεκαπενταριὰ ἡμέραις.

— Καὶ θὰ πᾶς ποῦ;

— Δὲν ἤξεύρω. Λένε νὰ πᾶμε εἰς τὴν Μαρτινίκα ἢ εἰς τὸ Βουρβόν. Ἄν θέλῃς σὲ πέρνω μαζί μου· γνωρίζω κτήμα μεγάλο σάν τὴ Ρόχη καὶ τὸ ὅποιον θὰ σοῦ δίνη ἕξη φορὰς περισσότερα ἀπ' αὐτὴ· τὸ δίνουν γιὰ τίποτε. Ἄν θέλῃς θὰ ἀποκατασταθῶ-

μεν ὅλοι ἐκεῖ· αὐτὴ εἶναι πραγματικῶς μιὰ τύχη!

Ὁ Ἰωάννης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

— Ὅχι· εἶπε, δὲν ἀφίνω τὸν τόπο· καὶ ἡ μητέρα δὲν ἔχει πλέον ἡλικία νὰ τρέχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀγαπᾷ τὴν Ρόχην ὅπως ἀγαπᾷ τὸ στρεῖδι τὸ ὄστρακόν του· τῆς φαίνεται ὅτι εἶναι ὀικό της τὸ κτήμα καὶ ὅτι ἂν φύγῃ ἀπ' αὐτό, θὰ διακονέψῃ τὸν ἄρτον της.

Ὁ Ἀνδρέας ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί σ' ἐπικα' ἐσένα; ἠρώτησεν ὁ πλοῖαρχος.

— Ὁ Ἰωάννης δὲν σοῦ τὰ λέγει ὅλα. Σοὶ ἐκρυψε τὰ σπουδαιότερα.

— Ἐμένα;

— Ὅχι, εἶπεν, ὁ Ἰωάννης δὲν εἶναι τίποτε, μὴ τὸν ἀκούς.

Ἄλλ' ὁ γραμματεὺς ἐγέλα δυνατώτερα.

— Εἶναι, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐρωτευμένος.

— Ἐρωτευμένος!

— Μέχρι τρέλλας.

— Καὶ μὲ ποιὰ;

— Μὲ μίαν νεάνιδα, ἣτις κατοικεῖ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον αὐτό, ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἰσχυρὸς ἄνεμος πνεύσας ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἤνοιξε βιαίως τὴν θύραν, καὶ ἔσβυσε τὰ φῶτα.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ναύτης, ἄς κοιμηθῶνε ἀπόψε τὰ ψάρια ἡσυχὰ, οἱ ψαράδες δὲν θὰ τὰ πειράξουν!

Τὰ φῶτα ἀνήφθησαν ἐκ νέου, ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔμειναν πάλιν μόνοι.

— Λοιπόν, Γιάννη, εἶσαι ἐρωτευμένος; ἠρώτησεν ὁ δευτερότοκος.

— Τί ἀνοησία! ἐψυθύρισεν ὁ πρωτότοκος· εἶμαι κ' ἐγὼ φτιασμένος νὰ μ' ἀγαποῦν αἱ γυναῖκες, ὅσῳ καὶ ὁ Γορίλλος εἶναι φτιασμένος γιὰ ψάλτης.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἀντέταξεν ὁ Θωμᾶς· ἐγὼ λοιπόν, ὅστις δὲν εἶμαι εὐμορφος σάν καὶ σένα, ἔχω ἀγαπηθῆ ὡς τώρα ἀπὸ περισσότερας ἀπὸ ἑκατὸ γυναῖκες καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων μάλιστα!

— Ἐ, καλὰ, ἐγὼ ὅμως σὰς λέγω ὅτι γελιέσθε καὶ δὲν ἔχω τὸν νοῦ μου σὲ κάμμία.

Καὶ ὡς νὰ ἠσχύνητο ψευδόμενος, ἐπρόσθεσε:

— Μὲ τὰ σωστά μου ἐννοῶ.

— Τότε διατί ἔρχεσαι τόσῳ συχνά εἰς τὸν «Ἀλέκτορα»; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς διὰ φωνῆς θωπευτικῆς. Καὶ διατί μένεις εἰς αὐτὸν ὀλοκλήρους ὥρας, ἀφοῦ ἄλλοτε ἤρχεσο μόνον διὰ ν' ἀφήσης τὸν ἵππον σου; Καὶ διατί ἴστασαι ὀλοκλήρους ὥρας πρὸ τῶν παραθύρων τῆς ὥραιας μελαγχραινῆς μὲ τοὺς βελουδίνους ὀφθαλμούς, ἣτις φαίνεται ἀναπολοῦσα τὴν ἀποῦσαν πατρίδα της, ἐνῶ πλανᾷ τὸ βλέμμα εἰς τὰ φεύγοντα νέφη.

— Καὶ τί πράμα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς.

Ὁ Ἰωάννης ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Πτωχὴ κόρη εἰκοσαετίας, ἣτις φαίνεται πολὺ δυστυχῆς, εἶπεν ὁ ἀγροκόμος· ἤλθε πρὸ τίνος χρόνου εἰς τὴν Ἀθρην μὲ σκο-

πὸ νὰ ταξιδεύσῃ μὲ τὴν μητέρα της καὶ νὰ ἐπιστρέψουν πιστεύω εἰς τὴν Κούβαν.

Ἄλλὰ μόλις ἔφθασαν, ἡ μητέρα ἀρρώστησε· μερικὰ γράμματα ποῦ ἔλαβαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐβάρυναν τὴν κατάστασίν της, καθὼς μού εἶπαν· καὶ μ' ὀλίγα λόγια ἀπέθανε πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἡμερῶν· ἡ κόρη της τὴν συνώδευσε εἰς τὸ κοιμητήριον, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγύρισε στὴν κάμαρά της δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐξέλθῃ· ἐγὼ τὴν ἐρώτησα πολλὰς φορὰς, καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν μού εἶπεν ὅτι ἤλθον εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ διεκδικήσουν μερικὰ δικαιώματά τους, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον· δὲν ἠθέλησε νὰ μού ἐμπιστευθῆ περισσότερα. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία καὶ ὁ Ἀνδρέας φαντάζεται μὲ τὸν νοῦν του τ' ἄλλα.

— Ἐ, καλὰ, εἶπεν ὁ γραμματεὺς, ἐγὼ ἤξεύρω καλὰ ἐκεῖνο ποῦ λέγω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην σκιά διεγράφη ἐπὶ τῶν ὑέλων τῆς αἰθούσης ὑπὸ τὰ τρέμοντα φῶτα τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ἡ σκιά γυναικὸς πενθηφορούσης, ἣτις περιτετυλιγμένη εἰς μανδύαν ἐβάδιζε μὲ βῆμα ἐσπευσμένον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

— Ἐκείνη, ἐψυθύρισεν ὁ ἀγροκόμος, εἰς τοιαύτην ὦραν καὶ μ' αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν! ποῦ πηγαίνει;

Καὶ μετὰ δυσταγμὸν τινῶν δευτερολέπτων ἠγέρθη καὶ ἐβύθησε τὸν πῖλόν του εἰς τὴν κεφαλὴν του.

I

— Ἐξ ἀποφάσεως, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας βλέπων τὸν ἀδελφὸν του ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃ, ὁ ἀδελφός μας δὲν εἶναι στὰ σωστά του.

Ὁ ναύτης ἔσυρεν ἐκ τοῦ ἐνδύματος τὸν ἀδελφόν του.

— Ποῦ πᾶς μὲ τέτοιον καιρὸν; τοῦ εἶπεν. Ἡ καμινάδες θὰ πέσουν στὸ κεφάλι σου.

— Ἐκείνη μολαταῦτα ἐβγήκε, ἐψυθύρισεν ὁ ἀγροκόμος.

— Ἐ! μὰ τώρα τί εἶναι αὐτά! εἶσαι τρελλός;

— Καλὰ λοιπόν! εἶμαι! ἀφοῦ θέλετε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ· δὲν εἰδέω τί ἔχει στὰ μάτια της αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποῦ μὲ σύρει. Ἐὰν δὲν ἔφυγα ἀπόψε, δὲν ἐφοβήθηκα τὸν καιρὸν, δι' αὐτὴν ἔμεινα· πρὸς τί; οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ ξέυρω καὶ τίποτε δὲν ἐλπίζω· εἶσθε εὐχαριστημένοι;

— Ποτέ δὲν σὲ εἶδομεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Διότι καὶ ποτέ δὲν εἶδα τι, τὸ ὅποιον νὰ τῆ ὁμοιάζῃ!

Ὁ Θωμᾶς ἐπιώπα.

Ἐξηκολούθει καπνίζων μόνον δὲ ἐφαίνετο τώρα ὅτι ἔπραττε τοῦτο μετὰ πλειονος δραστηριότητος, παρατηρῶν καὶ σπουδάζων ὑπόδρα τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, θειά Λολόττα, εἶπεν ὁ εἰς αὐτῶν μειδιῶν, εἶναι νεύροσπαστον, τὸ ὅποιον ἔβαλλεν ἐδῶ κἀνένας ἀστεῖος.

— Μὴ γέλῃς, κύριε Φίλιππε, σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμαι πολὺ λυπημένη.

— Διὰ τέτοιο πρᾶγμα ;

— Ἄλλ' ἰδέτε, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἔξυπνήσω ἐὰν δὲν τὸν ἤκουα νὰ ροχαλίξῃ καὶ δυνατὰ μάλιστα, θὰ ἔλεγα πῶς εἶναι πεθαμμένος.

— Ὅχι, δὲν εἶναι πεθαμμένος, ἐγὼ ξεύρω τί εἶναι.

— Τί θέλετε νὰ ᾤητε ;

— Νά, ὅτι εἶναι στουπί ἀπὸ τὸ μεθύσι !

— Ὅχι, ἀνταπήνησεν ἡ οἰνοπῶλις, ἥτις ἐγίνωσκε τ' ἀποτελέσματα τῆς μέθης, δὲν εἶναι αὐτὸς ἄνθρωπος ποῦ ἐπιεῖ ἤλθε μ' ἕνα σύντροφο ἐδῶ καὶ μιάμισυ ὥρα, καὶ ἦπιαν οἱ δύο των μιὰ μονάχα μποτιλία, ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ὀλίγα παξιμαδάκια.

— Μία μποτιλία καὶ δύο ἀκόμη δὲν κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἔτσι, εἶπεν ὁ ἕτερος θαμῶν, ἡ θειά Λολόττα ἔχει δικαίον ἂν κυττάξῃ κἀνεὶς ἀπὸ κοντὰ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ, βλέπει ὅτι δὲν ἔχει πρόσωπον ἀνθρώπου ποῦ νὰ ἐπιεῖ.

— Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τρέμω, διότι τέλος πάντων τί σημαίνει αὐτό ;

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ, θειά Λολόττα ;

— Λοιπὸν ;

— Κᾶτι τοῦ ἔφτιασε ὁ σύντροφός του εἶμαι βέβαιος ὅτι κᾶτι ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ποτήρι του.

— Ναί, ναί, αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ θὰ ἦναι... πρέπει ὅμως νὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸν ξυπνήσωμεν.

— Νὰ τοῦ ρίψωμεν ἕνα ποτήρι κρύο νερὸ εἰς τὸ πρόσωπον ; συνεβούλευσεν ὁ κ. Φίλιππος.

— Μία ιδέα κι' αὐτό, εἶπεν ἡ γυνὴ ἅς τὸ κἀνωμεν.

— Καλλίτερα εἶναι ἴσως νὰ τὸν ποτήσωμεν ἕνα ποτήρι...

— Τί ; ἠρώτησεν ἡ θειά Λολόττα.

— Ἀψέντι, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.

— Ὅχι, ξύδι, ἀνταπήνησεν ὁ φίλος του.

— Ἄ μπᾶ ! μήπως θὰ τὸν κάμῃς σαλαττα ;

Ὁ Φίλιππος, ὑπερευχαριστηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως ταύτης, ἤρξατο γελῶν.

Ὁ Λουδοβίκος ἤρξατο νὰ ρογχάζῃ πάλιν.

Οἱ δύο θαμῶνες ἔλαβον αὐτὸν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν κρα-

τήσωσιν ὄρθιον εἰς τοὺς πόδας του, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αἱ κνήμαι, ὡς τὸ λοιπὸν αὐτοῦ σῶμα, ἦσαν ἀδρανεῖς, τὸν ἀφήκαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσωμεν νὰ κάμωμεν κᾶτι τι, εἶπεν ἡ θειά Λολόττα.

Καὶ μεταβᾶσα εἰς τὸ γραφεῖόν της ἐπανήλθε μετὰ ποτηρίου ρωμίου.

Μὲ τὸ ρώμιον ἐκεῖνο ἐπότισε τὸν κοιμώμενον, ἐνῶ ὁ Φίλιππος ἐκράτει εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ἀκολούθως τῷ ἔκαμον εἰσπνοὰς ὄξους καὶ ἔβρεξαν τὸ πρόσωπόν του μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ὅμως ἐκοιμάτο εἰσέτι, ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν, ἐξακολουθούτων νὰ θέτωσιν εἰς τὴν ρίνα του ὄξος, νὰ τὸν βρέχωσι κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ τὸν βασανίζωσι παντοιοτρόπως, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀφύπνισθη ἐπὶ τέλους.

— Λοιπὸν μὲ ἤκουσεσ ἄρα ; τὸν ἠρώτησεν ἡ θειά Λολόττα.

Ταύτην προσέβλεψεν ὁ Λουδοβίκος μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως.

— Ναί, ναί, ἀκούω, ἐφέλισεν.

— Κοιμάσαι πολὺ βαθεῖα, παιδί μου σὺ καὶ κανονιὰ ἂν πέσῃ δὲν ἀκούς.

Ὁ Λουδοβίκος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα δὲ προσέβλεψε περὶ ἑαυτὸν ἐκπλήκτως.

— Ποῦ εἶμαι ; ποῦ εἶμαι λοιπὸν ; ἠρώτησε.

— Τὸ βλέπεις ποῦ εἶσαι.

Διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν στηρίζων.

Ἀἴφνης ἠγέθη ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινήθει.

— Ἡ ἀμαξά μου... ἡ δεσποινίς ! ἀνεφώνησε.

— Αἶ, τί εἶπες ;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου ἐγένετο ὠχρόν.

— Ἄ ! Θεέ μου, Θεέ μου ! ὑπέλαβεν.

Ἄλλὰ πῶς λοιπὸν ἀποκοιμήθηκα ; διατί ; Κυρία, ἐκοιμήθηκα πολὺ ;

— Περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας.

— Περισσότερον ἀπὸ δύο ὥρας ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς Λουδοβίκος, κινῶν τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας. Καὶ ἡ ἀμαξά μου, καὶ ἡ δεσποινίς ;...

Καὶ κλονούμενος ἐξήλθε μετὰ σπουδῆς τοῦ δωματίου.

— Ἐλησμόνησε τὸ ἐπανωρόρι σου καὶ τὸ καπέλλο σου, τῷ ἐκράξεν ἡ θειά Λολόττα.

— Ἀλήθεια, τὰ ἐλησμόνησα ὅλα.

Ἡ οἰνοπῶλις τῷ ἔδωκεν αὐτά.

— Ὅχι, αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ αὐτὸ τὸ καπέλλο εἶναι τοῦ φίλου μου· τὰ ἰδικά μου εἶναι μὲ σειρήτια.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἡ θειά Λολόττα, τὸ πρᾶγμα γίνεται ὀλονὲν νοστιμώτερον· ἰδοὺ τώρα ποῦ κάμνεις τὸν ἑαυτὸν σου ἀμαξηλάτην.

— Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι ἀμαξηλάτης ! Ποῦ εἶναι ὁ φίλος μου ;

— Εἶναι πολὺ ὥρα ποῦ ἔφυγε.

— Ἐφυγε, ἔφυγε ;

— Ναί.

— Κυρία, σᾶς παρακαλῶ, γρήγορα τὸ

φόρεμά μου καὶ τὸ καπέλλο μου· ἡ δεσποινίς μὲ περιμένει. ὦ ! καὶ τί θὰ λέγῃ ἄρα γε ; Καὶ τὸ ἄλογό μου, καὶ ἡ ἀμαξά μου ;

— Ἡ ἀμαξά σου ; μήπως θέλεις νὰ εἰπῆς δι' ἐκείνην τὴν γαλαξία τὴν ἀμαξά ποῦ ἐστέκετο ἐκεῖ στὸ ὁρόμο πρὶν νὰ νυκτώσῃ ;

— Ναί.

— Καὶ σὺ εἶσαι ὁ ἀμαξηλάτης της ;

— Ναί ναί, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Τότε, παιδί μου, ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω. Ὁ φίλος σου ὅταν σὲ εἶδε ποῦ ἐκοιμάσο καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ σὲ ἔξυπνήσῃ, ἐπῆρε τὸ φόρεμά σου, τὸ καπέλλο σου καὶ τὴ θέσι σου. Τώρα εἶναι ἐπάνω ἀπὸ δύο ὥρας ποῦ ἀνεχώρησεν ἡ ἀμαξά.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπλήξε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν, ἀποκοιμήθηκα ὡς ζῶν, καὶ ὁ Κωνσταντὸς ἐπῆρε τὴν θέσιν μου διὰ νὰ φέρῃ τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ σπίτι.

Καὶ καθησυχάσας ὀλίγον ἐξήλθε τοῦ καταστήματος.

Δ'

Κεραυνοβόλον ἄκουσμα.

Ἡ κυρία Δελώρμ, ἀμα ὡς ἐνύκτωσεν, ἡ δὲ Χρυσαιγὴ δὲν ἐφαίνετο, ἤρχισε νὰ ἐκπλήσσηται, ἀλλὰ σκεπτομένη ὅτι ἐνδοχέτο νὰ ἐκράτησε τὴν θυγατέρα του ὁ κόμης Δελασέρ διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν αἰτίαν, μόλις μετὰ μίαν ὥραν κατελήφθη ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἠγνῶει πλέον τί ὄφειλε νὰ διαλογισθῇ.

Ἀδύνατον ὅμως ἦτο νὰ κρατήσῃ ὁ κόμης ἐπὶ τοσοῦτον τὴν Χρυσαιγὴν, αὐτὸς, τῇ συνίστα νὰ ἐπιστρέφῃ πάντοτε ἐκ τοῦ περιπάτου πρὶν ἢ νυκτώσῃ. Κατελήφθη ἄρα γε αἰφνιδίως ἡ νεάνις ὑπὸ ἀδιαθεσίας εὐρισκομένη παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς ; Ἀλλὰ τότε ὁ κόμης θὰ εἰδοποιεῖ αὐτὴν περὶ τούτου ἀμέσως. Ἀναμφιβόλως συνέβη τι εἰς τὴν Χρυσαιγὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐν Παρισίοις τὰ ἐξ ἀμαξῶν δυστυχήματα εἶναι συχνά, οὐδόλως παράδοξον νὰ συνετρίβῃ τροχός τις ἢ ἄλλων τῆς ἀμαξῆς ἐκ συγκρούσεως πρὸς ἄλλην ἀμαξάν· ἀλλὰ πῶς δὲν εἰδοποιήθη αὐτῇ εἰσδηθῆναι ἐκ τῶν δύο καὶ ἂν συνέβῃ ; Ἀπὸ τοῦ βουλευθάρτου Ἄουσμιν μέχρι τῆς ὁδοῦ Ροσὲ ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη. Τίς οἶδεν, ἤφηνίασεν ἄρα γε ὁ τοσοῦτον πρῶτος καὶ πειθήνιος ἄλλως ἵππος τῆς ἀμαξῆς ;

Ἡ κυρία Δελώρμ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· λίαν δὲ τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος οὔσα καὶ ὑπὸ φρικτῆς κατεχομένη ἀγωνίας, ἥτις ὀλονὲν ἠῤῥαξανεν, ἐφαντάζετο ὅτι ὁ ἵππος ἐπάλασε κατ' ἀνυπερβλήτου προσκόμματος, ὅτι ἡ ἀμαξά ἦτο συνετρίμμενη, ὁ ἀμαξηλάτης ἐκεῖτο μακρὰν τοῦ διφρου καὶ ἡ Χρυσαιγὴ ἀναίσθητος, τετραυματισμένη καὶ ἴσως νεκρά !

Καὶ ὡς παράφρων περιέτρεχε τὸ οἶκημα μεταβαίνουσα ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον ἢ δὲ μάγειρος καὶ ἡ Ἐλιζα, λίαν ἀνήσυχος ἐπίσης, ἐθεῶντο ἀπὸ τῶν παραθύρων, καραδοκοῦσαι τὴν ἀφίξιν τῆς νεαρᾶς αὐτῶν κυρίας.

Ἐπὶ τέλους ὅμως μὴ ἀντέχουσα πλέον ἡ κυρία Δελώρμ. καὶ θέλουσα ἐκ παντός τρόπον νὰ ἐξέλθῃ τῆς δεινῆς ἀμηχανίας εἰς ἣν διετέλει, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ ἐπωμίδα καὶ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ τοῦ οἰκήματος. Ὅτε εὐρέθη ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου, ἐσταθῆ καὶ ἐρριψεν ἀπλήστως τὸ βλέμμα της δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἐπὶ πάσης τῆς ὑπὸ τοῦ φωταερίου φωτιζομένης γραμμῆς, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἀφικνουμένην τὴν Χρυσουγὴν. Ἀλλὰ εἰς μάτην ἐζήτηε τὴν ἀμαξάν τῆς νεάνιδος ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἀμαξῶν, ὧν ἄλλαι μὲν ἀνέβαινον, ἄλλαι κατέβαινον, ἄλλαι δὲ διασταυροῦντο μὲ ἀνημμένους τοὺς φανούς αὐτῶν. Διὸ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἀνεστέναξεν ἐκ μυχιῶν καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ.

Ὁ κόμης Δελασέρ μόλις εἶχε δειπνήσει, ὅτε ἀνετινάχθη ἐκ τοῦ καθίσματός του ὑπὸ σφοδροῦ κτύπου τοῦ κώδωνος.

— Πόεις ἄρα γε νὰ ἦναι αὐτός, ὁ ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀνησυχῆσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν; εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἐγερθεὶς ἀποτόμως σύνοφρος προῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, ἣν ἤνοιξεν.

Ὁ Θεόδωρος ἐσπευσεν, ἀκούσας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν, ὁ δὲ κόμης, ἀκούσας τὰς λέξεις: «Θέλω νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν κύριον Δελώρμ.», ἀνεγνώρισε πάραυτα τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Δελώρμ.

Καὶ ἀμέσως ἐγένετο κάτωχρος καὶ πασιμῶδης τρόμος ἐκίνησεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἠσθάνετο ὅτι μέγα δυστύχημα τῷ συνέβη, καθ' ὅσον τοῦτο μόνον πράγματι ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρ' αὐτῷ παρουσίαν τῆς κ. Δελώρμ.

— Ἡ κόρη μου, ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Θεόδωρος προφθᾶσῃ ν' ἀποκριθῇ πρὸς τὴν κ. Δελώρμ, ὁ κόμης ἦτο πλησίον αὐτῆς.

Ἐδράξατο διὰ πυρετώδους χειρὸς τοῦ βραχιόνος τῆς ἀτυχῆς γυναικός, ἣτις μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν της, καὶ σχεδὸν ὕψων αὐτὴν, ἔσυρεν ἐντὸς τοῦ γραφείου του.

— Ὁμίλησε τώρα γρήγορα, ὁμίλησε, τῇ εἶπε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς, τί μὲ θέλεις;

— Ἡ Χρυσουγὴ. . . ἤρχισε νὰ εἶπῃ.

— Τί συνέβη εἰς τὸ παιδί μου; τὴν ἠρώτησε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς.

— Ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἐκράτησατε, ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὴν εὔρω ἐδῶ, ἀπεκρίθη.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους ἐκάμπτοντο αἱ κνήμῃ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός της, κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος ὀλοζύουσα.

Τὸ αἶμα συνεσωρεύθη εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κόμητος, ὅστις κλονισθεὶς ὡς ἂν εἰ ἔλαβε σφοδρὸν κατὰ μέσον στήθος ἢ ἐπὶ τοῦ καρδίου κτύπημα, διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπαγγεῖλῃ λέξιν.

Καταπολεμησας ὅμως τὴν ἀδυναμίαν του διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του ἀνεκτήσατο ταχέως τὴν ἐνέργειαν, ἣν αἰείποτε ἐπεδείξατο ἀπέναντι δυστυχήματός.

— Ὅστε λοιπὸν δὲν ἐπέστρεψεν ἡ Χρυσουγὴ;

σαυγὴ; εἶπε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης, ἣν προσεπαθεὶ νὰ καταστήσῃ ἤρεμον.

— Φεῦ! ἐστέναξεν ἡ κ. Δελώρμ.

— Ἐφυγε εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμισυ καὶ ἂν παραδεχθῶ, ὅτι διέταξε τὸν Λουδοβίκον νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ λ' Ἡύσια, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμοιοίας, ἔπρεπε πάλιν νὰ ἦνε εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὰς πέντε ἢ τὸ πολὺ κατὰ τὰς πέντε καὶ ἡμισυ. Δὲν ὑπάρχει κάμμία ἀμφιβολία, ὅτι σοβαρὸν δυστύχημα τῆς συνέβη.

Ἡ κ. Δελώρμ ἤρχισε πάλιν θερμὰ νὰ χύνη δάκρυα.

— Διατί ὅταν ἐνύκτωσε καὶ ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἤρχετο δὲν ἐσπευδὲς ἀμέσως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς;

— Ἐπερίμενα πάντοτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνήσυχος καὶ σχεδὸν παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω.

Ὁ κόμης ἤρχισε νὰ περιφέρηται κύκλῳ τοῦ γραφείου του ὡς θηρίον αἰχμαλωτὸν ἐν σιδηρῷ κλωβῷ.

— Συνέβη δυστύχημα! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, δυστύχημα! ἀλλὰ ποῖον; Τί ἄρα γε συνέβη; τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; ποῖον νέον δυστύχημα μὲ ἐπληξεν; Καὶ νὰ μὴν ἤξεύρω τίποτε, τίποτε, τίποτε. Ἄ! θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν! Ἡ κόρη μου, ἡ προσφιλὴς μου κόρη!

Καὶ ἔσθη πρὸ τῆς κυρίας Δελώρμ.

— Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ κλαίω, νὰ στεναχῶ, νὰ ὀδύρωμαι, τῇ εἶπε πρὸ παντός πρέπει νὰ μάθω δυστύχημα συνέβη βεβαίως, πρέπει ὅμως νὰ μάθωμεν ποῖον εἶναι τὸ δυστύχημα αὐτὸ προτοῦ ἀρχίσωμεν νὰ ἀφίνωμεν κραυγὰς ἀπελπισίας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς εἰδοποιήσουν. Ἴσως ὑπῆγε ἤδη κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν σας. Θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν, ὅπου θὰ σᾶς συνοδεύσω.

Καὶ ἐνδυσθεὶς τάχιστα ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κ. Δελώρμ, ἀφοῦ εἶπε τῷ Θεόδωρῳ νὰ τῷ πέμψῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς οἰονόηποτε, ὅστις ἤθελε παρουσιασθῇ ἐντὸς τῆς ἐσπέρας ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ.

Τὴν διαταγὴν ταύτην εἶδεν ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἤρχετο τις νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν περὶ τῶν συμβάντων, ἀντὶ νὰ πληροφορησῇ τὴν κ. Δελώρμ.

Λίαν ἀνήσυχος καὶ ὁ Θεόδωρος ἀφῆκε τὸν κύριόν του ν' ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ μίαν κἂν ἐρώτησιν.

Ἐν τῷ βουλευθάρτῳ Ἄουσμαν, ἔμπροσθεν τῆς αὐλείου θύρας, ἣτις ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἠνεωγμένη, εὗρεν ὁ κόμης τὴν Ἐλιζάν, ἣτις διελέγετο ζωηρῶς πρὸς τοὺς θυρωροὺς καὶ δύο ἄλλα πρόσωπα κατοικοῦντα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε.

— Ἀκόμη τίποτε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλιζα.

— Περιττὸν νὰ στέκεσθε αὐτοῦ, ἐμῶντε μέσα.

Ἡ μάγιστρα δὲν ἐφρόντιζε πλέον διὰ τὸ φαγητόν της, ὅπερ εἶχε ψυχρανθῆ.

Κύπτουσα εἰς παράθυρον ἀνοικτὸν περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου, ἀναρριγοῦσα εἰς τὴν θεᾶν ἐκάστης ἀμάξης,

ἣτις ἤρχετο, καὶ ἀναστενάζουσα ὅτε ἐβλεπεν αὐτὴν διερχομένην ταχέως πρὸ τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἐλιζα ἐφώτισε τὴν αἴθουσαν, εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὁ κόμης καὶ ἡ κ. Δελώρμ.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἐφαίνετο βαθέως σκεπτόμενος, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν στηρίζων.

Μετὰ μικρὸν ἡ κ. Δελώρμ τῷ εἶπε περιδεῶς:

— Κύριε κόμης, δὲν βάζει λοιπὸν ὁ νοῦς σας τίποτε νὰ κάμωμεν;

Ὁ κόμης ἀνηγέρθη ἀποτόμως.

— Ὅχι, τίποτε, ἀπεκρίθη. Νομίζεις τάχα ὅτι θὰ ἦμην ἐδῶ, ἐὰν ἤξευρα ποῦ ἠδύναμην νὰ εὔρω τὴν κόρην μου; Βεβαίως ἠδύναμην νὰ τὴν ἀναζητήσω ποῦ ὅμως νὰ ὑπάγω; Πρὶν ἢ ἐνεργήσω, πρέπει νὰ μάθω.

Ὁ κ. Δελώρμ, ἀφῆκε παρατεταμένον στεναγμόν.

— Δὲν ἔχομεν νὰ πράξωμεν ἄλλο παρὰ νὰ περιμείνωμεν, προσέθηκεν ὁ κόμης.

Καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐπεσεν αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν ὀγδόην.

— ὦ, Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Δελασέρ.

Ὅς εἶδομεν, ὁ ἀμαξηλάτης τῆς κ. Δελώρμ ἐπέισθη εὐκόλως ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀπεκάλει Κωνστάν, θεώρει δὲ ὡς φίλον του, ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν Χρυσουγὴν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἠσύχασε διὰ τοῦτο, ἐφοβεῖτο δι' ἑαυτὸν τὰ ἐπακόλουθα τοῦ σοβαροῦ λάθους, τὸ ὅποιον διέπραξε.

Ἐὰν, καθ' ἣν ὥραν δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἦτο ἐλεύθερος νὰ μεταβαίνει ὅπου ἤθελε καὶ νὰ πράττῃ ὅτι τῷ ἤρεσκε, δὲν ἠγνόει διόλου ὅτι, ὅτε διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, τὸ πρῶτον καθῆκον πιστοῦ ἀμαξηλάτου ἦτο νὰ μὴ ἐγκαταλείπῃ ἐν τῇ ὁδῷ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν του ἀκριβῶς ὁ οὗτος τοῦτο εἶχε πράξει, καὶ πρὸς τὴν δεινωσιν τοῦ λάθους του εἰσῆλθεν εἰς αἰνοπωλεῖον, ἐπιεν ἐκεῖ καὶ ἀπεκοιμήθη ὡς μωρός.

Ἡ πράξις του αὕτη ἦτο ἀσύγγνωστος, ὁ Λουδοβίκος ἐγνώριζε τοῦτο λίαν καλῶς, διὸ κατεδίκαζεν ἐκείνον μεμψόμενος πικρῶς τὴν διαγωγὴν του.

— Πρέπει νὰ τὸ πῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου, εἶμαι ἕνας ἐλεεινός, ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν κυρίων μου. Εἶχα ἐξαίρετον θέσιν, ὅπου δευτέρα δὲν εὐρίσκεται εἰς ὅλο τὸ Παρίσι καὶ τὴν ἔχασα, διότι δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἀπατήσω τὸν ἑαυτό μου, θὰ μοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμό μου καὶ αὐτὸ μοῦ ἀξίζει. Εἰς ἕνα ἀμαξηλάτην, ὡς ἐγώ, δὲν ἀξίζει περισσότερον. . . καὶ ἔπειτα εἶναι ζήτημα ἐὰν θὰ εἰμπαρῶ νὰ ὀδηγήσω πλέον μίαν παληάμαξάν. Ἄ! εἶμαι ἄθλιος!

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ βουλευθάρτον Ἄουσμαν, εἶδεν ἀνοικτὴν τὴν αὐλείου θύραν καὶ πέντε ἢ ἕξ ἄτομα, ἅτινα διελέγοντο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἀναμφιβόλως ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ. εἰμελ-

λον νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι διὰ καγχασμῶν καὶ νὰ τὸν φορτώσωσι μὲ σκώμματα, ἔτι δὲ ἀπορῶν ἔὰν ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ ἢ ἔὰν δὲν θὰ ἔπραττε καλλίτερον ν' ἀπέλθῃ κρυπτόμενος, ἀδιάφορον ποῦ.

Μετὰ μικρὸν ὅμως, ὀπισθεῖς μὲ ὄλον αὐτοῦ τὸ θάρρος, διήλθε τὴν λεωφόρον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν ὄμιλον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ὠμίλει χειρονομῶν ὁ μπάρμπα Χαμινιόνης.

Οὗτος ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἀνέκραξεν·

— Ὁ Λουδοβίκος, νὰ ὁ Λουδοβίκος!

Αἱ λέξεις αὗται ἀνέβησαν ὡς πύραυλον εἰς τὸ παραθύρον τοῦ δευτέρου πατώματος, ἔνθα εὐρίσκοντο ἡ μάγειρος καὶ ἡ θαλαμηπόλος.

Ἀμέσως ἀμφοτέραι ἐξήλθον ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν αἰθούσαν κράζουσαι·

— Κύριε, κυρία, ὁ Λουδοβίκος ἔρχεται!

Ὁ κόμης ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ὀρμητικῶς κατέβη τὴν κλίμακα μὲ κίνδυνον νὰ κρημνισθῇ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Λουδοβίκος διὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεων, εἰς ἃς δὲν ἀπήντα ποσῶς, ἐμάνθανεν ὅτι ἡ νεαρά κυρία αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ ὅτι θανάσιμος ἀνησυχία κατέχευε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐνεφανίσθη.

Ὁ Λουδοβίκος λευκὸς ὡς σουδάριον μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτωπον κἀθιδρον, ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν καὶ νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν, ὠδεύσε πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ μὲ κλονούμενον βῆμα.

— Ἡ κόρη μου, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ κόμης μὲ πεπνιγμένη φωνήν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπειράθη ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ ἦσαν ἐξωγκωμένα, καὶ τις ρόγχος μόνον ἤκουσθη.

Ὁ μπάρμπα Χαμινιόνης ἀνέλαβε ν' ἀποκριθῇ ἀντ' αὐτοῦ.

— Ὁ Λουδοβίκος ἦλθε μόνον, εἶπε, χωρὶς ἄμαξα, χωρὶς καπέλον, χωρὶς ἐπάνωφόριον.

— Ἄ! ἀπέθανεν ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

Καὶ ὁ δυστυχῆς πατὴρ θὰ ἐπιπτεν ὕπτιος, ἔὰν ἡ κ. Δελώρμ, ἣτις εἶχε φθάσει εἰς τὴν βαθμιδα τῆς κλίμακος, δὲν ὑπεστήριζεν αὐτὸν ἐντὸς τῶν βραχιόνων τῆς.

Ἀνῆγειραν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ προσεπάθησαν νὰ τὸν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὰς αἰσθησεις του, διότι ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος.

Ὁ κόμης ἀνέβη τὴν κλίμακα ὑποστηρίζόμενος ὑπὸ τῆς κ. Δελώρμ καὶ τῆς Ἐλίζας.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὦραν ὁ κ. Δελασέρ ἀκίνητος ὦν καὶ οἰνοὶ ἀπολελιθωμένοι διετέλει ἐν πλήρει ἐκλύσει.

Ἐφάνετο ὅτι οὐδὲν πλέον συνησθάνετο.

Ὁ εὐρωστος ἀνὴρ ἦτο καταβεβλημένος.

Καθήμενος ἐπὶ ἀνακλιντροῦ μὲ ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως ἀνοικτούς, ξηρούς, ἀπαστράπτοντας καὶ ἀπλανεῖς, παρετήρει ἐνώπιόν του χωρὶς νὰ βλέπῃ.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νευρώδεις σπασμοὶ ἐσπάρασσον τὸ στῆθος του, ἐκ δὲ τῆς συστολῆς τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ ἔβλεπέ τις ὅτι ἔπασχε δεινῶς.

Καὶ ἡ κ. Δελώρμ διετέλει ἐν ἐλεεινῇ κα-

ταστάσει ἢ ἀτυχῆς γυνὴ ἐντρομος ἠπόρει μήπως ὁ κόμης ἀπώλεσε τὸ λογικόν.

Αἴφνης ὁ γέρον ἀνένησεν ἐκ τῆς νάρκης του καὶ ἠγέρθη ὄρθιος.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης; ἠρώτησεν.

— Ἐδῶ εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα· ἐπιθυμεῖ νὰ διηγήσῃ πρὸς τὸν κύριον καὶ περιμένει μήπως τὸν δεχθῇ.

— Ἄς ἔλθῃ!

Ὁ κόμης ἔπεσεν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του στενάζων· ἡ δὲ θαλαμηπόλος ἐξεληοῦσα τῆς αἰθούσης ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως ἀναγγέλλουσα τὴν ἀφίξιν τοῦ Λουδοβίκου.

— Ὁμίλησε, τῷ εἶπεν ὁ κόμης, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἀκούσω ὅλα, τί συνέβη λοιπόν;

— Ἄχ! κύριε, δὲν ἤξεύρω τίποτε.

— Πῶς δὲν ἤξευρεῖς τίποτε;

— Τίποτε, κύριε.

— Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;

— Δὲν ἤξεύρω... Ἐνόμιζα ὅτι τὴν ἔφεραν ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲς μου λοιπόν νὰ ἴεννοήσω, τὸ δυστύχημα πῶς συνέβη;

— Δὲν μᾶς συνέβη κανὲν δυστύχημα, κύριε.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ ἀνέπνευσε θορυβωδῶς.

— Ἐξεύρω ὅτι ὁ κύριος θὰ μὲ ἀποπέμψῃ, διότι εἶμαι ἄξιος νὰ διωχθῶ· δὲν θὰ ἐπεριμένα νὰ μοῦ δώσῃ ὁ κύριος τὸν λογαριασμόν μου καὶ ἤθελα ν' ἀναχωρήσω, ἂν δὲν ἔλεγα τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον ἔκαμα.

»Μίαν στιγμὴν ἡ δεσποινὴς προτοῦ ἐξήλθη, μοὶ εἶπεν·

«Λουδοβίκε, θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ πατρὸς μου, ἀλλὰ πρὶν μ' ἀφήσῃς ἐδῶ, θὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ, ἀριθ. 6, εἰς Βατινιὸλ· ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ κυρία Δουράνδου ἡ παιδαγωγός μου· θέλω νὰ τῆς κάμω μίαν ἐπίσκεψιν σήμερον».

Ὁ κόμης ἐκινήθη ἀποτόμως.

— Τὸ ἤξευρες αὐτό; ἠρώτησε τὴν κ. Δελώρμ.

— Διόλου, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Ἡ δεσποινὴς δὲν ἤθελε νὰ μάθουν ὅτι ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν παιδαγωγόν, ἐπανελάβεν ὁ ἀμαξηλάτης, διότι μοῦ ἐσύστησεν αὐστηρῶς νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν.

— Καλὰ, ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ κόμης.

— Λοιπὸν ἤκουσα τὴν κυρίαν μου, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ, τὴν ἔφερα εἰς τὴν ὁδὸν Δαβύ.

»Ἡ δεσποινὴς κατέβη ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνέβη εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ὄρθιος, πλησίον τῆς ἄμαξης μου καὶ ἐπεριμένα. Αἴφνης ἐσταμάτησε μία ἄλλη ἄμαξα πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ἀπὸ τὴν ἄμαξαν ἐκείνην κατέβη ἕνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα ἀμέσως, διότι ἦτο φίλος μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ ἐνῶ συνωμιλοῦσαμεν, μ' ἐπροσκάλεσε νὰ μὲ κερᾶσῃ ἕνα κρασί. Τοῦ εἶπα ξηρὰ ξηρὰ ὅτι δὲν ἤθελα, διότι δὲν ἤμποροῦσα ν' ἀφήσω τὸ ἄλογόν μου, ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε πολὺ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀμαξηλάτης του προσεφέρθη νὰ προσέχῃ τὸ ἄλογόν μου, ἔδειξα τὴν ἀδυναμίαν, ἢ καλλίτερα εἶπα τὸ δυστύχημα, νὰ

δεχθῶ. Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος μου, κύριε. Ἄ! μετανῶ, κύριε, μετανῶ.

— Ἀργότερα θὰ ἐξετάσω κατὰ πόσον εἶσαι ἐνοχος· ἐξακολούθει.

— Ἐμβήκαμεν εἰς ἕνα οἶνοπωλεῖον, καὶ ὁ φίλος μου διέταξε καὶ μᾶς ἔφεραν μίαν μποτίλια κρασί. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἔὰν ἦπιαμεν ὄλην τὴν μποτίλια μαζί μὲ δύο ἢ τρία παξιμάδια. Ἐξάφνα ἑκατάλαβα βάρος εἰς τὸ κεφάλι μου, τὰ μάτια μου ἐθάμβωσαν, καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ κινήσω τὴν γλῶσσά μου, ἡ ὁποία ἦτο παραλυμένη. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκριβῶς τί ὑπέφερα.

— Δυστυχῆ! ἦσο μεθυσμένος!

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, δὲν ἤμουν μεθυσμένος· ποτέ μου δὲν μεθῶ καὶ ἔπειτα ἦπια καὶ δὲν ἦπια δύο ποτήρια κρασί, ὅταν εἶδα ἐξάφνα χωρὶς νὰ ἤξεύρω ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσω, ὅτι μ' ἐκυρίευε παράδοξος ἀδιαθεσία. Ἡθέλησα νὰ πολεμήσω τὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος μ' ἐκυρίευσε, κ' ἐσηκώθηκα ὄρθιος, ἀλλὰ δὲν ἤμπορέσα νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου· ἔπεσα πάλιν εἰς τὸ κᾶθισμά μου, καὶ μὲ τὸ κεφάλι μου γυρμένο εἰς τὸ τραπέζι ἀπεκοιμήθηκα.

Αἴφνης λάμψις διήλθε τοῦ νοῦ τοῦ κ. Δελασέρ.

— ὦ! ἐψιθύρισε, τῷ ἔδωκαν ναρκωτικόν...

— Ναί, κύριε, αὐτὸ εἶναι, ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξηλάτης. Τώρα καταλαμβάνω. Αὐτὸς εἶναι... ὁ Κωνστάν, ἄ, τὸν ληστὴν! ἔρριψε ναρκωτικόν εἰς τὸ ποτήρι μου!

— Ἐξακολούθει, ἐξακολούθει, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Τὸ βλέμμα του ἐξέπεμπεν ἀπαισίας λάμψεις καὶ τοῦ προσώπου ἡ ἔκφρασις ἦτο φοβερά.

— Ὅα ἐκοιμούμην ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος, ἔὰν δὲν μετεχειρίζοντο, δὲν ἔξεύρω τι, διὰ νὰ μ' ἐξυπνήσουν. Τέλος πάντων ἀνοιξα τὰ μάτια μου, καὶ ὁ νοῦς μου ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπῆγα νὰ χάσω τὸ λογικόν μου, ὅταν μοῦ εἶπαν ὅτι κοιμήθηκα περισσώτερον ἀπὸ δύο ὥρας. Ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσα νὰ σκεφθῶ, δὲν μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Κωνστάν ἔρριψε κάτι τι εἰς τὸ ποτήρι μου διὰ νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ. Ἀλλὰ διατί; ὦ! διατί!

Ὁ κ. Δελασέρ προσέβλεψεν ἀγρίως· ἤξευρεν αὐτὸς διατί ἐπότισαν μὲ ναρκωτικόν τὸν ἀμαξηλάτην.

Δεν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐγένετο θύμα τολμηρᾶς ἀπαγωγῆς· τὸ δεῦτερον ἦδη τοῦ ἀφήρπαζον τὴν θυγάτηρα του.

Καὶ ἀπὸ τοῦδε χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ποσῶς, κατηγορεῖ διὰ τὴν ἄτιμον ταύτην ἀπαγωγὴν τὴν κόμησσαν Δελασέρ, ἔχουσαν ὡς συνένοχον, ὡς τὸ πρῶτον, τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Ἐνῶ ἐκοιμούμην, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ Κωνστάν — ἄ! δὲν τὸν λέγω πλέον φίλον μου, τὸν ἄθλιον — ὁ Κωνστάν ἄρπαξε τὸ φόρεμά μου καὶ ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὴν θέσιν μου εἰς τὴν ἄμαξαν. Αὐτὸ μὲ ἠσύχασε, κύριε, διότι ἤμουν πεπεισμένος πῶς ὁ Κωνστάν ὅταν μὲ εἶδε κοιμισμένον ἐπῆρε τὴν θέσιν μου διὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ τὴν δεσποινίδα. Καὶ ἐνόμιζα λοιπὸν ὅτι ἡ δεσποινὴς

ἦτο ἐδῶ ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Ἄ! τὸν ἄθλιον! ἄ! τὸν ληστήν! Ἄλλὰ τί κάμνει; ποῦ ἐπῆγε; κύριε, θὰ τὸν ἀναζητήσω, θὰ τρέξω ὅλην τὴν νύκτα καὶ θὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν Παρισίων.

— Δὲν ἔχεις νὰ ζητήσης σὺ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπεν ὁ κόμης, αὐτὴ ἡ φρονιτὶς εἶναι ἰδική μου. Δὲν σὲ ἀποβάλλω ἀμέσως, διότι ἐνδέχεται νὰ λάβω τὴν ἀνάγκην σου αὐρίον· θὰ μείνης λοιπὸν ἐδῶ χωρὶς νὰ ἐξέλθῃς, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, καὶ θὰ περιμένῃς τὰς διαταγὰς μου.

Ὁ Λουδοβίκος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ταπεινῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, εἶπε μετὰ κλαυθμῶν, συγχωρήσατέ με!

Ὁ κόμης ἔριψεν ἐπ' αὐτόν φοβερόν βλέμμα, ὅπερ τὸ ἔκαμε νὰ ριγῆσθαι σύσσωμος.

— Ἐάν ἤξευρα!... ἐάν ἤξευρα!... ἐφέλλισε.

Ε'

Κακὴ νύξ.

Μακρὰ ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ὁ Λουδοβίκος σκεπτόμενος ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ τῷ εἶπη, διηυθύνθη ἡρέμα πρὸς τὴν θύραν μὲ τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν ὡς ἄρα εἰς κῶνον.

— Στάσου, τῷ εἶπεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐπέστρεψε.

— Πλησίασε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κύριος Δελασέρ.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπήκουσεν.

— Ἐχω μερικὰς ἐρωτήσεις νὰ σοῦ κάμω, ἀποκρίσου. Ποῖος εἶναι αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις Κωνστάν;

— Παλαιὸς ἀμαξηλάτης καλῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος ζῆ τῶρα ἀπὸ τὰς οικονομίας του, καθὼς μοὶ εἶπε.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς τὰς Τέρνας.

— Ἡξεύρεις τὴν κατοικίαν του;

— Ἄχ! ὄχι, κύριε, ποτὲ δὲν ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Τὸν γνωρίζεις ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ ὀλίγας μόνον ἡμέρας, κύριε.

Ἡ αὐστηρότης τοῦ προσώπου τοῦ κυρίου Δελασέρ ἐγένετο ἐκφραστικωτέρα.

— Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, εἶπε, σὺ τίμιος ἄνθρωπος, ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐξαίρετοι συστάσεις χαρακτηρίζουσιν ὡς πρότυπον ὑπέρτου, σχετίζεσαι μὲ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μὲν ἐγνώρισες, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ τὸ ὀνομάζεις φίλον σου... Ἐχεις τὴν φιλίαν εὐκολὸν καὶ δὲν σὲ συγχαίρω διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκλέγεις τοὺς φίλους σου. Ποῦ ἐγνώρισες αὐτὸν τὸν Κωνστάν;

Ὁ Λουδοβίκος, ὅστις εἶχε τεταπεινωμένην τὴν κεφαλὴν, ἔκυψε περισσώτερον.

— Εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἀπεκρίθη.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ μαντεύσω. Εἶναι κάνας τίμιος ἄνθρωπος, δὲν ἤκουσε ποτὲ τὴν ἐλαχίστην μομφὴν καὶ ἔχει καλὴν θέσιν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει σχεδὸν τίποτε νὰ κάμῃ, ἔχει ὅμως πολλὴν ἐλευθερίαν, πηγαίνει εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον· ἐκεῖ κάθεται εἰς μίαν τράπεζαν μὲ τὸν τυχόντα, συνομιλεῖ καὶ πί-

νει μαζύ του. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός γίνεται κακὸς ὑπηρέτης. Ἴδου πῶς, ἀθετῶν τὸ καθήκον του, προδίδει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν κυρίων του. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν δὲν ἐνόησες διόλου ὅτι σὲ ἡπάτα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος, καὶ δὲν ἐσκέφθης διόλου, ὅτι εἶχε λόγους νὰ συνδέσῃ μαζύ σου γνωριμίαν. Καὶ ὅμως θὰ σὲ ἔκαμε βεβαίως ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ δυσπιστῆς.

— Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμε κάμμίαν ἐρώτησιν, κύριε.

— Πιθανόν, διότι ἐφέρετο μὲ περίσκεψιν.

— Καὶ ἐπειτα καὶ ἂν μ' ἐρωτοῦσε, δὲν θὰ τοῦ ἐδίδα ἀπάντησιν.

— Δὲν εὐρέθη τυχαίως εἰς Βατινιὸλ κατὰ τὴν ὁδὸν Λαβύ ἀκριβῶς τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν σεῖς εἴσθε ἐκεῖ· προφανῶς εἶχε παρασκευασθῆ, καὶ ὅλα συνεδουάζοντο. Ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἠκολούθει εἰς τὸ παντοπωλεῖον καὶ εἶχε μαζύ του τὸ ναρκωτικόν, μὲ τὸ ὁποῖον σὲ ἀπεκοίμισεν. Εἶχε συνένουχόν του τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε προθύμως νὰ προσέχη τὸν ἵππον σου.

— Ἐννοῶ, κύριε, ἄ! ἐννοῶ. Τοὺς ἀθλίους, ἄ! τοὺς ληστές!

— Καὶ ἐγὼ ἐννοῶ, διότι ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ἡ κόρη μου ἔπεσεν εἰς ἐνέδραν! Ἀλλὰ προηγουμένως τῆς ἐγραψαν, πῶς ὅμως ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν; Οἱ ἄθλιοι, οἱ ἄτιμοι!...

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κόμης διετέλεσε σιωπηλός, ὡς ἂν εἴ ἦτο καταβεβλημένος.

— Ὁ ἄθλιος, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις Κωνστάν, ἐπανάλαθεν, ἐνεργεῖ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, εἶναι πληρωμένος συνένουχος· εἶχε προειδοποιηθῆ καὶ ἤξευρεν ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μετὰ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης, θὰ μετέβαινεν ἡ κόρη μου εἰς τὴν ὁδὸν Λαβύ.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ ἤξευρε, κύριε.

— Δὲν τοῦ τὸ εἶπες ἄρα γέ σύ;

— Ὅχι, κύριε, τὸ ὀρκίζομαι!

— Καὶ ἐπειτα οὐδὲ εἰμπόρεις νὰ κάμῃς αὐτό, ἀφοῦ ἡ κυρία σου σὲ εἰδοποίησε μόλις κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της.

— Ὅταν ἐμβαινεν εἰς τὴν ἀμαξάν, κύριε.

— Δὲν εἶδες τὸ πρῶτὸν τὸν φίλον σου;

— Τὸν εἶδα, κύριε, τὸν εἶδα.

— Ποῦ;

— Ἐδῶ.

— Πῶς εἶχε τὴν τόλμην αὐτὸς ὁ ἄθλιος νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν!... Εἶσαι πολὺ ἐνούχος, Λουδοβίκε, πολὺ ἐνούχος!

— Ἄχ! τὸ καταλαμβάνω τῶρα, καὶ πολὺ μάλιστα, κατὰ δυστυχίαν μου.

Ἐπὶ μακρὸν ὁ ἀμαξηλάτης ἐφάνη ὅτι ἐσκέπτετο, εἶτα δὲ πλήξας αἴφνης τὸ μέτωπον:

— Τῶρα ἐνόησα, ναί, τῶρα ἐνόησα! ἀνέκραξε.

— Τί θέλεις νὰ εἶπῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἡξεύρω πῶς ἔμαθον ὅτι ἡ δεσποινὶς θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὴν ὁδὸν Λαβύ.

— Ἄ! ὑπέλαθεν ὁ κύριος Δελασέρ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι, ἐνθυμούμαι τῶρα.

— Ὅμιλοι, τί ἐνθυμῆσαι;

— Ὅταν κατέβῃ ἡ δεσποινὶς, αὐτὸς εὐρίσκειτο μέσα εἰς τὴν αὐλήν καὶ ὠμιλοῦσα-

μεν μαζύ καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῆ ἡ δεσποινὶς, ἐμβῆκεν εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤκουσεν ὅτι μοῦ ἔλεγεν.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἤκουσε;

— Βεβαιότατος, κύριε. Ἡ δεσποινὶς δὲν ὠμίλησε πολὺ δυνατὰ, ἀλλ' ἤμεθα πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐπειδὴ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀνὴρ ἦτο συνένουχος τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ νεανὶς εἰλκυσθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Λαβύ, καὶ ὅτι προειδοποιηθείς ὑπὸ τῆς κομησσης, ὁ ἐπὶ λογαριασμῷ τρίτων ἐργαζόμενος ἀνὴρ, ἐγίνωσκε τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ, ἡ διαβεβαίωσις τοῦ ἀμαξηλάτου περίσθη ὀλίγον τὸν κόμητα εἰς ἀπορίαν· ἐμμένων ὅμως πάντοτε εἰς μίαν ἰδέαν, ἣν εἶχεν, οὐδόλως μετεπείσθη ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν ἦτο ἐνούχος τῆς ἀπαγωγῆς. Μηδὲν ἔχων πλέον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Λουδοβίκον διέταξεν αὐτὸν διὰ νεύματος ν' ἀποσυρθῆ.

— Φαίνεσθε ἡσυχότερος, τῷ εἶπεν ἡ κυρία Δελώρη.

— Ναί, ἀπεκρίθη, χάρις εἰς ὅτι ἔμαθον· τῶρα εἶμαι ἡσυχός. Ἡ Χρυσουγὴ δὲν διατρέχει κίνδυνον, καὶ ἐλπίζω αὐρίον νὰ τὴν φέρω ἐδῶ.

— Ἀπὸ ὅσα σὰς εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἐν μόνον ἐνόησα, ὅτι δηλαδὴ ἡ Χρυσουγὴ ἀνηρπάγη.

— Αὐτὸ δὲν ἐπιδέχεται κάμμίαν ἀμφιβολίαν.

— Διατί ὅμως ἀνηρπάγη καὶ ἀπὸ ποῖον;

— Τὸ ἤξεύρω.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε...

— Τίποτε, τὴν διέκοψεν ἀποτόμως. Δὲν ἐδεῖπνησες καὶ πήγαίνε νὰ φάγῃς.

Ἡ κυρία Δελώρη ἐνοήσασα ὅτι ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος ἡγέρθη ἀμέσως καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ὁ κ. Δελασέρ ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς, ἔχων τὸ βλέμμα ἐπεσκιασμένον ὑπὸ ζοφερῶν λαμψέων, ἀναρριγῶν τε καὶ φοβερώτατος ὄν.

— Οἱ ἄθλιοι, οἱ ἄτιμοι! ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ μανίας. Αὐτοὶ καὶ πάντοτε αὐτοὶ!... ὦ! οἱ ἀνάνδροι, οἱ ἀγενεῖς! Καὶ ἠδυνήθησαν νὰ συνωμοτήσωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὴν νεαν τῶν ἀτιμιῶν, χωρὶς κἂν νὰ ὑποπτεύσω τι! Ἡ κόρη μου, ἡ ἀτυχῆς μου κόρη!

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐκόπη ὑπὸ λυγμοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἢτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμασιῶν παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

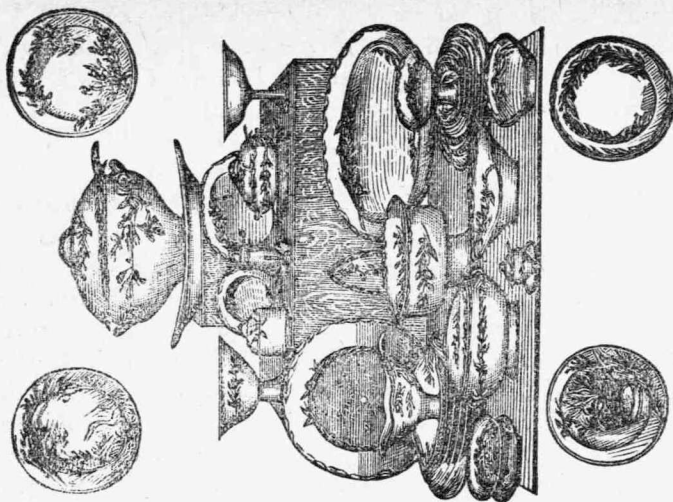
Καταστήματος, καταληλόμενοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθνητάτην τιμήν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

'Εκνομίσθησαν

Λάμπες, Πολυέλατοι, μεγάλη συλλογή χρυσάλλινων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών εκ Πορσελάνης και Φαϊάνς, πλούσια συλλογή κομφορτηγών. — Μαχαίροπάρουνα, σύνολα τσίτου, σύνολα τραπέζης — Τιμαί φημιζόμενα.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεγμάτεια εις λίαν συγκαταβατικάς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πολούνται εν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Πρασσατίου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	(ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
(άν. 10.23	—	—	3.15	4.20μ	Λεγαινά	(ἄφ. —	—	8.55	5.24
'Ακράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	(άν. —	—	11.00	7.45	6.40π
(άν. 12.59	—	6.00π	5.10	—	Πάτραι	(ἄφ. —	—	—	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	(άν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
(άν. 4.15	—	7.15π	4.45μ	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	—	7.35
Λεγαινά	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	'Ακράτα	(άν. 10.39	2.02	6.20π	—
(άν. 6.23	—	9.50	6.45π	—	(ἄφ. 1.05	3.55	—	9.00	—
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
'Ολύμπια	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	'Αθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεύς	ἄφ. 5.00	7.35	—	—	3.55

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εις Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοχίας καθ' ἑκάστην.

13

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Σφόδρως τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαί μέτρια.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ

ΕΒΔΟΜΑΣ

'Ανατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ** τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 ('Ιουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Τοῦ 1887 ..... δρ. 5
Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8 δρ. 32
Τοῦ 1892 (ἐξάμ.) ..... δρ. 5 } δρ. **42**

'Απαντὲς δὲ ὁμοῦ δραχμαὶς **355**

(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχίῳν δρ. 1,50, ἐξωτερικῷ δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἑξαετοῦς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται.

15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα

250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων

300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλολογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἀρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ **1500**.

(Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

'Εκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματικῶς παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαρᾶσσονται σφραγίδες παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαί μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 'Οδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Ανευ τοῦ ὁποῦ ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.